

Arrest

nr. 179 734 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 november 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn (bijlage 19ter).

1.2. Op 21 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. De beslissing van 21 mei 2015 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 155 501 van 22 oktober 2015.

1.4. Op 10 december 2015 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoeker kennis neemt op 14 maart 2016. Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 24.11.2014 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: G. (...)

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond

*Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de-geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op..26.12*2011, meer dan 21 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.*

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Uit Informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van dergelijke aktes (zie informatie van Home Office, Country information Report)

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend.

Het staat betrokkene vrij op een andere manier aan te tonen wel degelijk verwant te zijn met de referentiepersoon nl. door middel van een DNA-test en een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De andere voorwaarden, gezien betrokkene de aanvraag deed overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag (met een correct bewijs van aanverwantschap) de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen/Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van de wet van 6 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “*motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting*” en van de rechten van verdediging. Verder haalt verzoekende partij aan dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk effectief onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, geen rekening kan worden gehouden geenszins kan beschouwd worden als een afdoende motivatie.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast,

Verweerdens toont geenszins aan dat hij de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

3.

Verweerdens bewering dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van art. 27 W.I.P.R., hierbij verwijzende naar algemene informatie van “Home Office, Country Information Report” zonder enige verdere verduidelijking dienaangaande, toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: “Ghana: The “Certified Copy of Entry into Registry of Births” certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)”², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde “certified copy of entry in register of birth” wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

“The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)”.

Dat verweerder opnieuw heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese recht, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

4.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

5.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde geboorteakte niet kan worden erkend."

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 27 van het W.I.P.R., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat de verwerende partij de rechtsgeldigheid van de neergelegde geboorteakte diende na te gaan overeenkomstig het Ghanese recht, wat niet zou zijn gebeurd. De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie louter gebaseerd op verklaringen geen rekening gehouden kan worden, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie. Er zou enkel verwezen worden naar "home office, country information report" zonder enige verduidelijking. Hij verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada waaruit kan worden afgeleid dat een laattijdige geboorteregistratie een meer dan normale zaak is. Uit de beslissing zou niet blijken dat de exceptie van openbare orde werd ingeroepen en dat er sprake zou zijn van wetsontduiking.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in hoofddorde, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft over het geschil inzake de erkenning van een geboorteakte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in die zin op 18 maart 2014, bij arrest nr. 120.818, onder meer wat volgt:

"In zoverre de verzoekende partij de motivering betwist inzake het niet erkennen van de door haar voorgelegde geboorteakte, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat betreft geschillen inzake politieke rechten, waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27 WIPR luidt als volgt:

"Erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten

§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel § 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

Gelet op het betoog van de verzoekende partij dient erop gewezen te worden dat artikel 27 WIPR in fine bepaalt: "Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)" Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij de geboorteakte niet in aanmerking neemt als een bewijs van bloedverwantschap tussen de verzoekende partij en de heer W.K. die zij als haar vader aanduidt, wegens de laattijdige registratie van deze akte en omdat het document zou zijn opgesteld op basis van loutere verklaringen, waardoor de authenticiteit en de inhoud ervan niet zouden kunnen worden erkend, zodat de bloedband onvoldoende bewezen zou zijn.

Met andere woorden berust de motivering van de bestreden beslissing onder meer op een beslissing tot het niet erkennen van een buitenlandse akte. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte zoals blijkt uit voorgaande bespreking. Dit behoort immers tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Derhalve dient de Raad vast te stellen zonder rechtsmacht te zijn in zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen het niet erkennen van de geboorteakte.

Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat stelt dat dergelijke geboorteakte wordt opgesteld op basis van loutere verklaringen zodat op kennelijk redelijke wijze terecht geen bewijswaarde aan dergelijk document in casu kan worden toegekend.

Het eerste middel is ongegrond." (eigen onderlijning)

In arrest nr. 134.795 d.d. 9 december 2014 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer wat volgt:

"(...) Te dezen is verweerder gerechtigd om een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker als familielid van een Unieburger al dan niet toe te kennen. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. De gemachtigde van de staatssecretaris kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden verifiëren of de geboorteakte waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is.

Het feit dat verzoeker meent dat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat door te stellen dat de akte niet kan erkend worden omdat ze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen, veronderstelt opnieuw dat de Raad zich over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde zou uitspreken, waarvoor hij geen rechtsmacht bezit.

Gelezen in deze zin is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk (RvV (AV) 2 maart 2010, nr. 39.684 - naar analogie i.v.m. buitenlandse huwelijksakten).

2.1.4. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van zijn eerste middel aanvoert dat het aan verweerder toekomt de rechtsgeldigheid van de buitenlandse geboorteakte te toetsen op grond van artikel 27 van het WIPR, in samenhang met de artikelen 21 en 28 van datzelfde wetboek, heeft hij een punt, maar waar hij stelt dat dat onderzoek niet gebeurd is, kan de Raad niet volgen daar uit de bestreden beslissing blijkt dat een onderzoek is gebeurd. Indien verzoeker meent dat het onderzoek op grond van artikel 27 van het WIPR niet goed is gebeurd, kan hij dit aanvechten maar valt dit onder de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg.(...)" (eigen onderlijning)

In ondergeschikte orde, dient te worden opgemerkt dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat niet louter gesteld werd dat de geboorteakte laattijdig - zijnde meer dan 21 jaar naar de geboorte - geregistreerd werd, doch er werd eveneens verwezen naar informatie van Home Office, Country Information Report waaruit blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van dergelijke aktes. Daarnaast werd gesteld dat de laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Uit een lezing van voormeld document, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hierin het volgende gesteld wordt:

"Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required."

Vrije vertaling:

"Registraties die niet binnen het jaar gebeurden na de geboorte vormen geen betrouwbaar bewijs van verwantschap, gelet op het feit dat de registratie, inclusief de laattijdige

registratie, vaak gebeuren op aanvraag, waarbij weinig of geen stavingsstukken worden vereist.”

De verwijzing naar het document “Home Office, Country Information Report” maakt wel degelijk een afdoende motivering uit waarom de Ghanese geboorteakte niet voldoet aan de vereisten van art. 27 Wb IPR.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het verblijf weigert omdat de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende is bewezen door de geboorteakte die werd voorgelegd. De gemachtigde verwijst naar de laattijdige registratie van de voorgelegde geboorteakte die louter is gebaseerd op verklaringen en stelt dat dit niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het WIPR. De gemachtigde verwijst tevens naar informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de inhoud van dergelijke aktes. De gemachtigde besluit dat, gelet op het geheel van deze elementen, de authenticiteit en inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet kan worden erkend.

2.4. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Hij wijst op het onderzoek dat overeenkomstig voormeld artikel 27 van het WIPR moet worden gevoerd.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat de voormelde motivering geenszins aantoonde dat de gemachtigde de rechtsgeldigheid van de neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het krachtens de verwijzingsregels van het WIPR toepasselijke recht – volgens hem het Ghanese recht –, dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt dat de gemachtigde de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen en dat niet wordt gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

2.5. In casu werd een buitenlandse geboorteakte voorgelegd als bewijs van de afstammingsband. De erkenning of niet-erkenning van de buitenlandse geboorteakten diende dan ook te gebeuren volgens de bepalingen en de verwijzingsregels van het WIPR.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 27 van het WIPR dat in het bijzonder bepaalt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Alle Belgische overheden kunnen een buitenlandse authentieke akte erkennen zonder dat er eerst een procedure moet gevoerd worden. Dat is het systeem van 'de plano' erkenning. De erkenning kan gebeuren door de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder enige rechterlijke tussenkomst. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet de buitenlandse authentieke akte wel aan een controle onderwerpen.”

2.6. In antwoord op de nota van de verwerende partij, benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.7. Voormeld artikel 27 van WIPR is een bepaling die doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het WIPR en tevens verwijzingsregels bevat die het toepasselijk recht aanwijzen.

Zo geldt dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Ook stelt voormeld artikel 27 WIPR dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR.

In de bestreden beslissing wordt derhalve geschreven: *“Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.”*

De enkele verwijzing naar de juridische grondslag, met name artikel 27 van het WIPR, is op zich geen afdoende motivering. Uit de motieven de bestreden beslissing moet ook blijken dat voormeld artikel 27 van het WIPR daadwerkelijk en in feite werd toegepast. In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen aan de hand van welk recht, zoals aangeduid door de verwijzingsregels van het WIPR, de gemachtigde in casu de rechtsgeldigheid en de echtheid van de geboorteakte is nagegaan. Er blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de gemachtigde, aan de hand van de verwijzingsregels in artikel 27 van het WIPR, het toepasselijke recht heeft geïdentificeerd op grond waarvan de rechtsgeldigheid en de echtheid van de geboorteakte moeten worden nagegaan. De gemachtigde doet in de bestreden beslissing geen enkele uitspraak over de beoordeling van de echtheid van de geboorteakte op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld, noch doet hij enige uitspraak over de rechtsgeldigheid van de geboorteakte overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR.

In haar nota verwijst de verwerende partij naar wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat een laattijdige geboorteregistratie – in dit geval 21 jaar na de geboorte – louter gebaseerd op verklaringen *“[niet] voldoet [...] aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Uit Informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de inhoud van dergelijke aktes (zie informatie van Home Office, Country information Report). Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend.”*

Nogmaals, uit deze motieven blijkt geenszins aan de hand van welk recht, zoals aangeduid door de verwijzingsregels van het WIPR, de gemachtigde is nagegaan of een *“laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen”* de echtheid of geldigheid van de geboorteakte aantast. Het weze herinnerd dat het WIPR en de verwijzingsregels daarin het wettelijk kader vormen dat de erkenning of

niet-erkenning van buitenlandse akten beheerst. Een afdoende motivering houdt in dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat het voormeld artikel 27 van het WIPR wordt toegepast op de feitelijke omstandigheden van het voorliggend individueel geval.

Evenmin blijkt uit deze motieven dat de gemachtigde is nagegaan of het gegeven dat uit informatie blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dergelijke aktes, maakt dat de voorgelegde geboorteakte kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde dan wel een vorm van wetsontduiking is. Er wordt in de bestreden beslissing geen toepassing gemaakt van de artikelen 21 en 28 van het WIPR noch zijn daarover in de bestreden beslissing enige motieven te bespeuren.

Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 zodoende zijn geschonden.

2.8. De verwerende partij verwijst in haar nota nogmaals uitdrukkelijk naar de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Deze informatie bestaat uit één pagina afkomstig uit een rapport van 11 mei 2012, Home Office UK Border Agency, Ghana Country of Origin Information (COI) Report. Het volledige rapport is niet terug te vinden in het administratief dossier. De verwerende partij steunt verder op één enkele paragraaf van deze enkele pagina, met name: *“Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.”*

Om de hierboven vermelde redenen stelt de Raad vast dat deze paragraaf, die niet uitdrukkelijk werd opgenomen in de bestreden beslissing, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 27 van het WIPR, met name dat in de motieven van de beslissing niet kan worden gelezen dat de echtheid en rechtsgeldigheid van de geboorteakte werd getoetst aan het recht zoals bepaald door de in artikel 27 van het WIPR opgenomen verwijzingsregels en excepties.

2.9. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES